

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

Jestliže placení alimentálních příspěvků nemanželskému otci uloženo bylo rozsudkem, nelze o žádaném zvýšení jich rozhodovati v řízení nesporném. Analogické použití § 142 ob. obč. zák. (nov. znění) je nemístné.

Poručenstvo nemanželského dítěte žádalo u soudu poručen-
ského, aby alimentální příspěvky, uložené nemanželskému otci,
vzhledem k nastalým drahotným poměrům byly přiměřeně zvý-
šeny. První soud v řízení nesporném příspěvky ty zvýšil.

Rekursní soud usnesení prvního soudu zrušil, po-
ukazuje k tomu, že se zřetelem na procesní a materiální pravomoc
rozsudku nelze tento v řízení nesporném měniti a analogické
použití § 142. ob. obč. z. bylo by nemístné.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti nevyhověl.
Odůvodnění. Názoru rekursního soudu dlužno přisvědčiti.
Správně poukazuje soud rekursní též k tomu, že nelze na případ
přítomný obdobně použiti ustanovení § 142. ob. z. obč., neboť
i nové znění tohoto předpisu vychází z předpokladu, že úprava
poměrů a povinností rodičů k dětem jich při rozvodu neb rozluce
manželství stala se v řízení mimosporném («má soud, aniž by
připustil sporu, postarati se» § 142. v dřívějším znění) a že
právě v tomto předpokladu do nového zákona bylo i převzato
z textu dřívějšího slovo »opatření« (Anordnung) označující vý-
sledek šetření soudního, konaného cestou mimospornou, který není
totožný s pojmem »rozhodnutí«, aniž pojmu toho v sobě zahrnuje.
Ostatně týká se ustanovení § 142. ob. z. obč. odst. 2. jen manžel-
ských dětí rodičů, jichž manželství bylo soudně rozvedeno, pokud
se týká rozlučeno, takže nelze ho na případ tento použiti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne
5. srpna 1919 č. j. R-I. 302-19-1. Schin.

Platnost zkrácených lhůt pro opravné prostředky §u 575 c. ř. s.

Soud dovolací zavrhl odvolání jako opoždě-
né z důvodů:

Sporem tímto domáhají se žalobci prohlášení soudního
že právoplatná výpověď jim daná je bezúčinnou důsledkem po-
zdejší dohody stran o tom, že žalovaná dále ponechává žalobce

v bytě, který jim vypověděla, čímž učinila svou výpověď bezpředmětnou.

Jde tedy žalobcům o to, aby je žalovaná dle obsahu dodatečné úmluvy nájemní v pronajatém a již obývaném bytě přes právoplatnou výpověď dále ponechala, tedy v důsledku o totéž, jako kdyby žádali o odevzdání najatého bytu proti majiteli, jenž odevzdání tomu proti smlouvě se vzpírá, (§ 1096 ob. z. obč.), a nemohou přece v případě prvním na tom býti hůře, nežli v případě druhém.

Jako v případě Šu 1096 obč. zák., tak i v našem je přiznati dotýčného řízení nutnost rychlého vyřízení a tedy podstatu nájemného sporu ve smyslu § 560—576 c. ř. s. a tedy platnost zkrácených lhůt pro opravní prostředky § 575 c. ř. s.

V ostatním se poukazuje na důvody v rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 9. ledna 1907, č. 20191/6, sb. nál. č. 196, (úř. sb. č. 967).

Ježto pak odvolání v tomto případě datováno a podáno bylo až jedenáctý den a tedy zřejmě opožděně, musilo býti dle Šu 471, č. 2, 473, 474 odst. 2, c. s. ř., ihned v neveřejném zasedání zavrženo.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu nevyhověl z důvodů:

Rekursní soud zcela správně ve svém odůvodnění uvedl, že jde žalobcům věcně o to, aby je žalovaná v pronajatém a jimi již obývaném bytě přes právoplatnou výpověď dále ponechala, což znamená vlastně totéž, jako kdyby žalobci žádali o odevzdání nově najatého bytu. Jest patrné, že i v daném případě je třeba urychleného řízení a tudíž řízení po rozumu §§ 560 až 576 c. s. ř. Jelikož však odvolání žalujících z rozsudku prvního soudu nebylo podáno v osmidenní lhůtě v Šu 575 c. s. ř. předepsané, byl opravný prostředek ten dovolacím soudem právem jako opožděný zavržen.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 8. ledna 1919, čj. RI. 14/18.

R. z. s. Jakeš.

V řízení ve věcech nepatrných není přípustna stížnost ani proti usnesení druhé stolice, jimž stížnost, označená nesprávně jako odvolání, byla odmítnuta (§§ 517 posl. odst. a 84. 2. odst. poslední věta c. ř. s.)

Ve sporu o zaplacení 168 K obmezil žalobce žalobní nárok na 68 K s přísl., načež procesní soud odmítl žalobu pro pře-